

Občas Petra Holara napadlo, že se z Prahy neměl s rodinou stěhovat, ale vždycky se jednalo o bezděčný a vlastně iracionální pocit, který dokázal rázně vyhnat z mysli. Zakládal si totiž na tom, že veškeré jeho jednání je každým coulem rozumné, bez zbytečných emocí, promyšlené předem a ze všech hledisek... Už na vysoké škole byl Petr jiný než jeho spolužáci: zatímco ostatní vytloukali hospody a mejdany a proháněli holky, Petr sedával doma nad skripty. Ne, že by to dvakrát potřeboval, učil se rychle a bez problémů, pro ekonomii měl talent a navíc ho bavila – ale považoval prostě tlachání po večírcích a silácké kousky v pití a sexu za ztrátu času.

„Náš Pěťá má život nalajnovanej jak program z počítače,“ šklebili se kluci z ročníku, ale vcelku Petra respektovali, protože byl vždy pohotově, když někdo potřeboval pomoci s ročníkovkou, poradit před seminářem či podstrčit tahák na potítku u některé z ošemetných zkoušek.

Zatímco on jakživ nepotřeboval druhé, oni jej často ano – a navíc měl v sobě tolik taktu, že jim ten fakt dokázal nedat příliš očividně najevo. Po promoci, když ostatní sháněli místa v zahraničním obchodě, nastoupil do banky a prošel ji od piky. Začínal doslova u šaltru, za přepážkou, a spolužáci nad tím užasle vrtěli hlavami. Petr, s červeným diplomem v kapse, a dřepí u okénka ve směnárně? Neuvěřitelné...

Jenže pak začal Petr Holar postupovat a za tři roky už vládl v šefovské kanceláři. V šestadvaceti měl postavení, na které bankovní úřed-

PODZIMNÍ umírání

JAN J. VANĚK

níci běžně pomýšlejí po čtyřicítce – když budou dřít, rozumějí svému oboru a mají štěstí. A pak přišla nabídka, která změnila Petrův život od základu. To už byl ženatý, měl dvě děti, dvojčata, a žil s celou rodinou v maličkém sídlištním bytě, sestávajícím z miniaturní kuchyně a pokoje jen o málo většího. Vydělával slušné peníze, ale za výměnu do většího žádali lidumilové z inzerátů podstatně víc, než stačil zatím našetřit. Tehdy si ho zavolał sám generální ředitel a učinil mu nabídku.

„Uvolnilo se nenadále místo ředitele jedné okresní pobočky,“ začal bez dlouhých cavyků, „a já nemám lepšího kandidáta, než jste vy. A jsem z toho poněkud na rozpacích: na bankovního ředitele jste strašně mladý, jestli vás do té funkce jmenuji, připravím horké chvíle vám i sobě. Celé město se asi postaví proti vám, všichni notáblové, kteří se domnívají, že se na ředitelskou židli musí člověk dobrat trpělivostí. Navíc bych vás měl rád tady, v ústředí: za pět, za deset let byste mohli dospět hodně nahoru. A časem až do téhle kanceláře. Jste bankovní talent, jakých se nevidí mnoho. Ale jak říkám: nemám v téhle chvíli žádné lepší řešení. Takže – z mé strany je všechno jasné – vy ovšem můžete odmítnout.“

Petr horečně přemítal. Nabídka přišla nenadále, jakživ nepočítal s tím, že by odešel z Prahy. Postavení, které měl, uspokojovalo

jeho citizadost v míře víc než dostatečné – a navíc si dovedl spočítat, že nedopustí-li se nějaké frapantní chyby, má další postup zaručen.

„Nikdy jsem nežil na malém městě,“ řekl tedy pomalu, „nevím, jestli se dokážu s tím prostředím sžít...“

„Slyšel jsem, že máte v Praze problémy s bydlením,“ nadhodil ředitel místo odpovědi. „Zjistil jsem, že v tom městě je k mání vilka se zahradou. Pěkná, starší, ale prý zachovalá. Nebyla by drahá – a banka by vám na ni poskytl úvěr. Na podstatnou část kupní ceny.“

„Na jakou záruku?“ probudil se v Petrovi obchodník.

„Zárukou by pak byla ona nemovitost, pochopitelně,“ ani ředitel nezapřel obchodníka. „A vaše nové postavení. Jako ředitel pobočky byste měl navíc o dost vyšší plat.“

Dohodli se, že si Petr vezme čtyřiačtyřicet hodin na rozmyšlenou, ale už když vycházel z ředitelovy pracovny, věděli oba, že je rozhodnuto.

Banka v okresním městě nepatřila k největším, ale sídlila v krásném renesančním domě na náměstí a dělala dobré obchody, protože konkurence jiných peněžních ústavů teprve nabírala dech. Osazenstvo vyhlíželo zkušeně

a seriózně a nového ředitele přijalo sice rezervovaně, ale korektně.

„V podstatě líp, než jsem čekal,“ připustil Petr Holar do telefonu, když – podle domluvy – volal generálnímu do Prahy, aby se s ním po týdnu rozdělil o své dojmy a postřehy. „Jenom můj pan zástupce...“

„Co je s ním?“ vybafl vzdálený šéf.

„Má tři roky před penzí a určitě si dělal naději na direktorskou kancelář,“ nerad se rozpovídal Petr. „Myslím, že mě nenávidí...“

„Dělá potíže?“ optal se ředitel ve sluchátku.

„Právě naopak, je vstřícnost sama,“ usmál se Petr. „Málem chodí v předklonu, aby se stihnul včas zlomit v pase, kdykoli mne během pracovní doby potká...“

„Máte nějaký návrh?“ optal se věčně ředitel.

„Možná, že by si zasloužil povýšení,“ nadhodil Petr. „A přeložení. Atmosféře v bance to jenom prospěje.“

„Dobrý nápad,“ suše řekl ředitel. A pak už ve sluchátku klaplo, jak ve své krásné kanceláři v průčelí starého pražského paláce zavěsil.

Několik dnů potom přišel podnikovou poštou Petrovu zástupci jmenovací dekret: stal se kontrolorem a pod jeho dohled rázem patřily hned čtyři pobočky: nikoli však ona Petrova. Spokojenost byla rázem oboustranná a možné třetí plochy uhlazeny dřív, než mohlo dojít k nějakému střetnutí. Aspoň Petr tak soudil.

Poněkud komplikovanější se jevila situace se slíbenou vilkou. K máni byla, a to dokonce za cenu ještě přijatelnější, než si Petr připouštěl v nejdůležitějších snech. Problém spočíval v tom, že nestála ve městě samé, ale asi šest kilometrů za ním, na samotě v lukách, jen pár desítek metrů od prvních stromů rozlehlého borového lesa, táhnoucího se na hodiny cesty daleko. Petr se octl na rozpacích, když odlehle místo uviděl, ale jeho ženu domek vysloveně okouzil a nadchl.

„Tohle je nejlepší místo pro děti, jaké si umíš představit,“ vykřikla a v duchu si začala balit věci a chystat stěhování. Petr zatím tiše zvažoval nevýhody: nutnost každodenního dojíždění vyžadovala vlastní vůz a jeho nákup znamenal další dluhy.

„Pane řediteli, pro naši firmu bude ctí dodat vám automobil,“ rozplýval se majitel místního autosalonu Ford, „a leasing pro vás je samozřejmě – za velice výhodných podmínek, pochopitelně!“

Den nato už Petr svíral v dlani klíčky od novotou vonící fiesty – obchodník ho sice přesvědčoval, že ředitel bankovní filiálky by lépe slušela aspoň sierra, ale Petr trval na svém.

„Mám rád menší auta,“ tvrdil neústupně. „Děti jsou ještě malé... Snad časem koupím něco většího – a zase u vás!“

A pak už Petrovy dny plynuly ve shonu stěhování a zabydlování. Jaro bylo nádherné a život na venkově měl své nepřehlédnutelné kouzlo. A Petr Holar nabýval dojmu, že udělal nejmoudřejší rozhodnutí ve svém životě, když se rozhodl využít nabídky a předsídlit z Prahy. Ostatně, neměl to daleko, dálnice vedla městu na dohled a cesta do ústředí trvala novým vozem panu bankovnímu řediteli necelou hodinu. Ale od chvíle, kdy se s rodinou přestěhoval, tam zajel jen dvakrát. Necítil žádný důvod, po velkoměstě se mu nestýskalo a přátele vlastně jakživ neměl.

Vedl klidný a nesmírně pravidelný život, což jeho smyslu pro pořádek skvěle vyhovovalo: Ráno vstával o sedmé, zašel na pár minut do zahrady, pobavil se se psem, vždycky ke hře naladěným kokršpanělem. Potom posnídal, pohladil děti, obvykle ještě spící, od ženy dostal na papírku seznam nutných nákupů, políbil ji a za chvíli už vyjížděl z garáže. Pár desítek metrů k okresní silnici, pak asi kilometr po ní, lesem, sérií serpentin. Potom vjel na širokou hlavní asfaltku – a za dalších pět minut už couval na parkoviště před bankou. Rázem osmé pak usedal ve své kanceláři, banka sice otvírala až o půl hodiny později, ale naučil si chodit do práce jako první. Jednak to dělalo na zaměstnance dobrý dojem – a jednak v první klidné půlhodině stihl udělat víc věcí než za hodinu nato, kdy začaly zvonit telefony a do dveří se hrnuli klienti.

Petr otevřel dveře na terasu a oťásl se chladem. Léto skončilo, aspoň podle kalendáře, teprve před týdnem, ale podzim se začínal o svá práva hlásit docela nekompromisně. Tady, na Vysočině, bude zima asi trošinku jiná, než si navykli v Praze, uvědomil si vzápětí a vrátil se do pokoje pro župan. Zachumlal se do něj a vyšel ven, po kamenných schodech sestoupil dolů na cestičku a vydal se na svou obvyklou obchůzku, kolem pestrobarevných záhonů jirín a chryzantém, pěstitelského úspěchu jeho šťastné ženy, až dozadu okolo studny a altánu, k zrezivělému plotu ze svařovaných železných prutů. Od jara se chystal, že rez očistí a plot natře, dokonce si koupil barvu a štětku, ale nakonec se k té práci nedostal a v hloubi

duše už věděl, že se k ní nedostane nikdy. Měl bych na to někoho zjednat, ukládal si v duchu do své systematické paměti, a zahledl se do dálky, k lesu, přes oraniště, kde pár dní předtím kdosi sklízěl brambory. V brázdě panáčkovala dvojice zajíců, hráli si, zřejmě naprosto jisti vlastním bezpečím. Ani když Petr tlesknul do dlaní, nenechali se vyrušit.

„S vámi to špatně dopadne,“ řekl Petr polohlasně, „za pár dní začnou hony a s takovou lovcům neutečete...“

Obrátil se a šel pomalu zpátky, těšil se na horký dobrý čaj, toasty a vejce se šunkou, která si navykł sníst každý pátek, protože i v jídelničce měl rád svůj řád a pravidelnost. Když míjel vrata suterénní garáže, přišlo mu divné, že jsou pootevřená, když je večer docela jistě zavíral, stejně jako bránu do zahrady. Dělal to tak vždycky, ne proto, že by k tomu měl zvláštní důvod, ale jednoduše soudil, že vrata jsou na světě k tomu, aby se zavírala a zamykala. Garáž ovšem nezamykal, a důvod byl také prostý: když se přistěhovali, klíč od ní na kroužku chyběl. Prostě neexistoval. A s rozhodnutím vyměnit vložku v zámku to zůstalo stejné jako s natíráním plotu. Musím sehnat zámečníka, umiňoval si v duchu, asi večer do garáže vlezli kluci, říkal si v duchu podrážděně. Ještě by se jim mohlo uvnitř něco stát, budou jim čtyři a jsou zvědaví jak dvě fretky, pomyslel si s pýchou, sbíhaje po vybetonovaném nájezdu k vratům. Když natáhl ruku, aby je zaklapl, otevřely se dokořán a vyšel z nich muž v nepromokavém plášti a v ruce držel pistoli.

„Jenom klid,“ řekl s úsměvem. „Žádné rychlé pohyby. Půjďme do domu, tam si pohovoříme.“

Petr Holar se otočil a vydal se k hlavnímu vchodu, kolem kuchyňského okna, v bláhové naději, že manželka zaregistruje jeho podezřelý doprovod a uteče, schová se, buhvíco... Petr horečně přemýšlel, ale nic kloudného vymyslet nedokázal. V domě neměli telefon, při nastěhování o něj sice požádal, ale na správu spoju se mu vysmáli. Možná do roka, ale spíše do dvou, a to jen proto, že ředitel banky je někdo a všichni ho mohou potřebovat, dozvěděl se důvěrně od kolegyně z místní spořitelny. Měla byt na sídlišti a žila bez telefonu už pátým rokem: co se přestěhovala.

„Když se něco semele, prostě pro mne přijedou,“ pokrčila rameny, „ale tady se naštěstí jaktěživ nic neděje.“

Jaktěživ zřejmě právě skončilo, pomyslel si Petr s jistou trpkostí. Když vešli předními dveřmi do haly, překvapilo ho, že ještě necítí vůni smažených vajec a slaniny. Pak ho jeho průvodce ležérním pohybem hlavně nasměroval do kuchyně a Petr rázem pochopil, proč ještě není snídáné hotová. Jeho žena seděla u stolu, o kuchyňskou linku se opíral druhý chlápek v přišpláští a mřil na ni pistolí, která jako by z oka vypadla té, do jejíhož ústí se před momentem podíval sám.

„Jestli chcete peníze, jsou v pracovně, v mém psacím stole, ale moc jich není,“ řekl Petr a podívil se, jak cize zní jeho vlastní hlas.

„Jo, vezmeme je taky, od cesty,“ uchechl se muž, který držel v šachu Petrovu ženu. „Ale napřed se trochu projedeme!“

„Projedeme?“ nechápavě se optal Petr.

„Jo,“ řekl ten chlápek, starší z obou nezvaných návštěvníků a zřejmě vůdce. „Chystáš se přece do práce, ne? Tak se tam svezu s tebou, no... Vezmeš mě, víd’?“

Petr neřekl nic. Svezl se na židli. Už zase dokázal chladně uvažovat: takže těm dvěma jde o banku, říkal si. Ale nechápal, jaký plán si vymysleli. Ostatně, nenechali ho tápat dlouho.

Starší z mužů si nalil sklenku džusu, napil se, spokojeně řhl a pak se rozpovídal.

„Nechceme po tobě žádný divy, kámo,“ řekl bodře a jeho pistole zmizela v kapse pláště. „Zajedeme spolu do banky. Víím, že chodíš ráno první, kdyby se strážný divil, proč jdu s tebou, vysvětlíš mu, že jsem kámoš ze studií, nebo z vojny, to už nechám na tobě... Pak spolu zajdeme do trezoru, pomůžeme mi naložit dvě tašky peněz, a zase vypadneme.“

„Do trezoru se nedostaneme,“ zavrtěl Petr s úlevou hlavou, „když se odemýká, musí u toho být dva lidi. Já a můj zástupce... Každý máme jeden klíč, chápete. Svým prostě neodemknu...“

„Ale ono to půjde,“ pistole zase vyjela na světlo, „uvidíš! A víš proč? Protože ty, milánku, žádnýho zástupce nemáš! Na jaře ho přelozili, nově nenastoupil. Takže v sefju ve tvé kanceláři není jenom jeden klíč, ale i ten druhý. Je to sice proti předpisům, ale...“

Petr se kousl do rtů: „Jak to můžete vědět?“ vydechl.

„Když se člověk ptá těch pravejch lidí a dává ty správný otázky, dozví se,“ uchechl se druhý z chlápků. „A my se ptát dovedeme, no...“

„Petře, poslechni je,“ vzlykala Eva, Petrova žena. „On... On říká... vyhrožoval mi, že provede něco dětem...“

„Správně, paninko, správně!“ zašklebil se starší z obou mužů. Jen manželkovi povězte, co by se mohlo stát! Kamarád tady zůstane s paninkou, šéfkou, chápeš? Abys náhodou neudělal nějakou pitomost, nezapnul alarm, nezačal blbě hulákat, no, zkrátka, aby ses choval, jak se sluší a patří. Do devíti tady můžeme být spolu z banky nazpátek, tebe vrátím mladý paní a my s kámošem se odporoučíme. Ale kdybysme se náhodou do půl desátý neobjevili, bude tady parták vědět, že se něco zvrlo, a že se musí o sebe postarat sám. A začne tím, že podřízne krčky těm tvejim dvěma harantům, co tak sladce spinkají v patře. Paninka mi je volázala, jsou to hotoví andělci – tak si dej bacha, aby za hodinku neodlétli do nebesků, šéfkú!“

„Udělám, co mi řeknete,“ řekl dutě Petr. „Jenom nechte mou rodinu na pokoji!“

„Necháme, necháme, šéfkú,“ šklebil se starší z mužů a jeho pistole zase jako mávnutím proutku zmizela. „Ale pojistit se musíme, to přece chápeš, ne?“

Petr kývl. Když bude spolupracovat, třeba všechno opravdu dopadne dobře, říkal si v duchu.

Mladší z mužů zůstal s Evou a dětmi v domě, starší se usadil na předním sedadle vedle Petra, který musel za volant. Pistole se skrývala někde v kapse, ale Petr si byl nepřijemně jist, že v případě potřeby by se velice rychle vynořila na světlo.

„Jedem,“ zavelel muž, „čas je náš nepřítel, šéfkú!“

Sjeli k okresní silnici, za křovím tam parkovala zabláčená škodovka s číslem zastříkaným k nečitelnosti. Ti dva zřejmě mysleli i na to, pomyslel si Petr a šlápl na plyn.

„Tohle je jinačí svezení,“ liboval si jeho spolujezdec, „kolik ta kára žere?“

Ale když vystupovali z auta na parkovišti před bankou, zaryl Petrovi do boku hlaveň pistole a řekl tvrdě: „Jestli se pokusíš o sebe-menší odpor, zastřelím tě jako psa, šéfkú. A naval klíčky od auta – kdybych tě musel odprásknout, nebudu pak mít čas šacovat tě a hledat je.“

Noční strážný, kterému právě končila služba, se tvářil dost udiveně, že ředitel s sebou

vede návštěvu ještě před začátkem úředních hodin, ale léta v profesi ho naučila příliš se nadřízených neptat. Takže všechno proběhlo bez sebemenších potíží: ve své kanceláři odemkl Petr malý sejf a vzal z něho oba klíče od velkého podzemního trezoru, vypnul poplašné zařízení a pak pod namířenou pistolí zavedl lupiče do suterénu, kde mu odemkl těžké pancéřové dveře a odstoupil. „Jen běž hezky napřed, šéfi-ku,“ uchechtl se lupič, „budeš podávat!“

Společně pak naplnili dvě velké sportovní tašky: brali jen bankovky od pětistovky nahoru, a lupič si vyžádal také všechny devizy. Petr zkušeným okem odhadl lup na dobrých dvacet milionů, když jeho průvodce pohlédl nervózně na hodinky a zavelel k odchodu.

„Stačí, a hezky zase zamkni,“ poručil Petrovi, „čím později přijdou na to, co se stalo, tím líp pro nás – a vlastně i pro tebe!“

Do kanceláře se s klíči od trezoru ale nevraceli, prošli kolem zkoprnělého strážného, který jim odemkl prosklené dveře na náměstí, a zamířili k Petrově fiestě. Lupič vrátil Petrovi klíčky od auta, počkal, až odemkne, pak ho odstrčil a opatrně uložil obě tašky na zadní sedadlo.

„Tak,“ řekl spokojeně. „A teď můžeme jet!“

Pár minut trvalo, než se vymotali z ranní dopravní špičky, ale silnice byla skoro prázdná a Petr s pohledem upřeným na hodiny na palubní desce sešlápl plyn až k podlaze. Blížila se devátá a on nechtěl riskovat, že by druhý z lupičů z nervozity mohl začít plnit své hrozby...

„Nejezdí jako blázen, hergot,“ zavrčel jeho spolujezdec, pohodlně opřený do sedadla. „Nic už nedohoníš! Do půl desátý se těm tvejm miláčkům nic nestane, tak si dej pohov!“

Petr horečně přemýšlel, co bude dál. Propustí je lupiči opravdu? Možná, že je všechny spoutají, aby si zajistili náskok. Ale možná, že někoho vezmou s sebou jako rukojmí, napadlo ho s úlekem. A potom mu na srdce sáhla ledovou rukou smrt: Oba, on i Eva, viděli zblízka tváře obou lupičů, dají policii jejich perfektní popis anebo je poznají na fotkách, protože se zřejmě jedná o recidivisty, které policie dávno registrovala. Že by na něco takového tihle dva při svém perfektním plánu nepomysleli? Sotva, uvědomil si Petr. On i jeho žena pro ně představují náramně nepohodlné svědky – svědky, které je třeba umlčet, navzdory umlčet...

„Krucifix, brzdi,“ zaječel lupič na předním sedadle a Petr si ve zlomku vteřiny uvědomil, že vjíždí plnou rychlostí do úseku serpentin, prudce šlápl na brzdou, ale už bylo pozdě, vůz se

dostal do levé poloviny silnice a pak plynule pokračoval přes nehluboký příkop až do lesa...

Pak ještě Petr uslyšel třesk skla a plechu a ječení svého spolujezdce – a pak už se kolem něj rozhostila tma a ticho.

Petra probralo z mrákot sténání – a teprve pak si uvědomil, že patří jemu, že to je on, kdo nařká. Sebral odvalu a otevřel oči. Auto leželo na pravém boku, takže Petr vlastně visel, napůl uškrčený bezpečnostním pásem, který se poněkud svezl. Lupiče v kabině neviděl a Petr se na vteřinu vyděsil, že utekl, dostal se pěšky do vilky a... Začal sebou zmlát a přestal vnímat, jak ho přitom bolí celé tělo. Zdálo se, že nemá žádnou zlomeninu, a to se mu v danou chvíli zdálo být hlavním. Z čela mu tekly pramínky krve a když si olízl rty, cítil její chuť, ale ani to se nezdálo podstatné.

Konečně se mu podařilo rozepnout přezku pásu, spadl na pravá dvířka a uhořel se tak, že si málem vyrazil dech. Ale vzápětí se vztyčil a jal se dobývat z vozu – dvířky na řidičově straně, která se mu po jistém úsilí podařilo otevřít a zvednout. Připadal si jako akrobat, když lezl z auta, ale vzápětí zaregistroval, že jeho spolujezdec dopadl mnohem hůř. Zřejmě nebyl připoután a když auto narazilo do stromu, vystoupil nedobrovolně předním oknem. Hlavou rozbil sklo a pak jí přistál na pařezu. Když Petr opatrně přišel blíž, usoudil, že tady už nepomůže žádný doktor. Udělal dva kroky tam, kde tušil silnici, ale pak se vrátil a s odporem mrtvého prohledal. Pistoli našel v kapse nepromokavého pláště: aby ji dostal ven, musel tělo převalit. Udělalo se mu z toho zle od žaludku, ale nepovolil. Lesklý kov podivně studil v dlani...

Petr pohlédl na hodinky: za deset minut půl desáté. Nechtělo se mu ani uvěřit, že od chvíle, kdy havarovali, uplynula pouhá čtvrt hodina. Zapotácel se, zřejmě se při nárazu uhořel do hlavy a teď se mu zatmelo před očima. Za deset minut, nedorazí-li k vilce, zabije druhý z lupičů Evu, Péťu, Pavlíka...

Petr zaklel a vyrazil. V lese bylo mokro, za chvíli měl v polobotkách potopu, ale nevšímal si toho. Po silnici to byly ještě k jeho domku dobré dva kilometry, ale když to vezme přes les a potom po louce, může dorazit včas. Jenže – co potom? Představil si, jak vysvětluje lupiči s pistolí, že havaroval: jak jeho komplic zahynul...

„Postřílí nás všechny,“ řekl Petr polohlasně a přidal do kroku. Pistole v ruce tžila: na okamžik vážně zauvažoval nad tím, že ji zahodí, ale neudělal to, bůhví proč. Nebyl si jist, jestli by z ní dovedl vystřelit – a v hloubi duše byl přesvědčen, že by to nedokázal, ani kdyby střílet uměl. Představa, že by měl zamířit na člověka a stisknout spoušť, se mu zdála naprosto absurdní – i teď, když se už tři hodiny pohyboval ve světě absurdit plném...

Zkusil se rozběhnout a s jistým překvapením zjistil, že to skutečně dokáže. Běžel tedy, a dokonce zrychloval. V létě se do těch míst párkrát vypravil s Evou na houby, díky tomu teď věděl vcelku přesně, kde se nachází. Za chvíli začal les kolem něho řidnout, a právě vbíhal na okraj asi dvě stě metrů dlouhé louky, která ho jako poslední úsek dělila od jeho domu, když zaslechl výstřel, a za pár okamžiků následovaly v rychlém sledu další dva.

„Bože,“ vydechl a zůstal stát. „To je konec!“

Podíval se na zápěstí: do půl desáté chyběly dvě minuty, ale lupiči v domě se zřejmě předcházely hodinky – anebo prostě ztratil nervy a rozhodl se jednat... Svět ztratil přesné kontu-

ry a Petr si uvědomil, že pláče. Pomalu se svezl na zem, do jehličí. Už neměl proč spěchat.

Petr ležel za keřem na kraji lesa a díval se směrem k domu. Nic se tam nehýbalo, vůbec nic. Pak se otevřely hlavní dveře v průčelí a na schodech se objevil ten chlap. Nechal za sebou dokořán, měl naspěch, seběhl dolů a zmizel Petrovi za keřem. Za pár vteřin se objevil v zahradě. Mířil k brance a Petr si uvědomil, že hodlá utéci.

„Chce se dostat k autu, k té jejich zapráskané škodovce,“ šeptal si Petr.

Uvědomil si, že to k ní mnohem blíž než lupič. A že když u ní počká, pomstí svou rodinu... Zvedl se ze země a donutil své nohy zase k chůzi. Měl pocit, že jeho tělo je z olova, ale po několika krocích se cítil líp, a pak už zapomněl, co všechno ho vlastně bolí. V chůzi se mu podařilo odjistit pistolí: usoudil prostě, že malá páčka je pojistka a pootočil s ní, až to kovově cvaklo.

K autu dorazil včas: stačil se ještě ukrýt v mlázi, tak, aby dobře viděl na cestu, odkud se lupič vynoří. Měl strach, že na něj nedokáže namířit, ale když se chlap konečně objevil v zákrutě, pocítil takový příval nenávisti, že málem začal pálit okamžitě.

„Musím ho nechat přijít blíž,“ nařizoval si v duchu, „neukvapit se!“

Muž v nepromokavém plášti šel rychle, občas pár kroků popoběhl, a hlasitě funěl. Teprve teď si Petr uvědomil, že má dost přes váhu, a že mu půlkilometrová procházka vzala dech. Když lupič došel k vozu, vytáhl z kapsy klíčky. Byl nervózní, nemohl se trefit do zámku. Petr se vztyčil, pečlivě namířil na mužova záda – jenže pak mu to nedalo.

„Hej, ty tam,“ řekl.

Muž se otočil, sáhl taky po pistolí, ale v té chvíli začal Petr střílet a tiskl prostě spoušť, dokud úderník neklapl naprázdno. Bylo to mnohem snazší, než čekal.

„Jste střelecký talent,“ řekne mu za pár hodin policejní lékař uznale. „Šest zásahů, každý smrtelný.“

Petr odhodil pistolí směrem k mrtvému a vydal se cestou, kterou lupič přispěchal pro svou smrt. Šel, co noha nohu mine a v hlavě měl prázdnou, úplně prázdnou. Kdyby se ho někdo v tu chvíli poptal po jménu, dlouze by se musel rozpomínat. Ale nakonec prošel zahradní brankou a pečlivě umetenou pěšinkou se vydal k domu.

„Petře, proboha, co se ti stalo,“ uslyšel najednou. Napadlo ho, že má halucinace, pak zvedl hlavu a zjistil, že ve dveřích stojí jeho žena Eva, živá a zdravá.

„Slyšel jsem výstřely, myslel jsem...“ vypravil ze sebe, ale nehýbal se z místa. Měl strach, že když se pohne, záraz se rozplyne.

„Ten chlápek se vytahoval, střílel z terasy po zajících,“ usmála se Eva. „Netrefil. Pak zjistil, že je půl desáté, úplně ztratil hlavu a utekl. Kdes nechal toho druhého?“

„Děti jsou v pořádku?“ optal se Petr a vydal se ke schodům. Žena mu vyběhla v ústřety, podepřela ho, pomohla mu dovnitř. „Musíš okamžitě k doktorovi,“ říkala vyděšená a vedla ho do koupelny, kde měli lékárníčku.

„Já myslím, že ho přivezou s sebou,“ usmál se na ni.

Z dálky slyšeli sirénu policejního auta, sanitka zřejmě pojede v závěsu, pomyslel si ještě, než si ustlal na dlahdičkách. Ještě nikdy mu nepřípadaly tak božsky pohodlné.

Ilustrace Kristina POKORNÁ

